

labe mig at bemærke, at naar den ærede Minister citerede en tidligere Udtalelse af mig som gaaende ud paa at anerkjende, at Rigsretten var Forsfatningens Tvingdepunkt, beror det vistnok paa en Sufommelsesfeil af den ærede Minister. Jeg har ikke Rigsdags-tidenden for mig; men saavidt jeg erindrer, har jeg sagt: Forsfatningens rektige Tvingdepunkt, det juridiske Tvingdepunkt (Afbrudelse). Ja, men det er ikke ganske det Samme. Det juridiske Tvingdepunkt vil sige, at det er den Magt, som vor Forsfatning giver Kompetence til at have det juridiske sidste Ord i Konfliktspørgsmaal. Nu finder den ærede Minister, at det er uheldigt at forandre netop dette Tvingdepunkt, saalænge Konflikten staar paa. Det er netop deri, at jeg er ganske uenig med den ærede Minister; thi jeg mener, at netop fordi dette Tvingdepunkt ikke har vist sig virkelig at være i Stand til at holde Balancen, men er rullet om til den ene Side, og derigjennem selv er blevet Skyld i, at Konflikten bliver ved, og Garanti for, at den kan blive ved til evige Tider, saa maa vi, der ville ud af Konflikten, se at tage fat paa at bringe Tvingdepunktet i Orden først; deri ligger Hovedfeilen. At den ærede Minister ikke vil være med dertil, kan politisk være forstaaeligt. Men jeg vil dog sige en Ting, og det er, at det er klart, at det at haabe Regjeringen og dens Benner have stillet sig saaledes overfor dette Forslag, som de have, det vil for Fremtiden have nogen Virkning og nogen Betydning. Det vil for det Første fri os for at behøve at svare paa den Bemærkning eller Udtalelse, Proklamation, eller hvad man nu vil kalde det, som man saa ofte hører fra den Side om, at man regjerer med Ansvar for Rigsretten; thi efter at Rigsretten fra ingen Side er bleven virkelig forbyret, og efter at der fra ingen Side er prøvet paa at bestride, at Rigsretten i Virkeligheden in casu er vedkommende Ministerens egen Medskyldige, forudsat, at Ministeren er skyldig, og efter at det samtidig bestemt er erklæret, at man ikke vil være med til at forandre denne Rigsret, saa betyder den Bemærkning, at man handler under Ansvar for Rigsretten det Samme, som at man handler under Ansvar for sin egen Medskyldige, det vil sige, saa er det Noget, der ikke forekommer mig at være Umagen værd at stille op som Barole i nogen Politisk. Dermed ere vi komne ud over det. Alt, hvad der er talt om Rigsretten som en Garanti, som en Ret, man behøver at staa til Ansvar for, er blæst væk. Rigsretten er i det Mindste nu ved dette Forslags Behandling reduceret til det, den altid har været, en inhabil Dom-

stol. Men jeg tror ogsaa, det vil have en anden Følge, at de Herrer have stillet sig paa denne Maade i denne Sag; thi jeg tror, at hvis man havde ønsket at komme ud af Konflikten, hvis Tanken havde været den, saa havde man ræsonneret som saa: Naar der ajøres et Tilbud om Forhandling med det Formaal at standse Konflikten ved at skabe en Garanti imod den for Fremtiden, saa er det nødvendigt for dem, der virkelig ønske at komme ud af Konflikten, at vise sin Smøbedommen til at deltage alvorlig i Forhandlingerne derved, at man enten søger at forbedre det eller at rette, hvad der mangler, ved at stille de Betingelser op, man anser for nødvendige, fort sagt, ved at deltage i Arbejdet. Jeg nævnedes f. Ex. for et Punkt, som det ærede Medlem meget let kunde have grebet, jeg nævnedes Spørgsmaalet om, hvorvidt man burde sammensætte Grundlosterne gjennem Valgene af Rigsdagen eller paa anden Maade; da det var et praktisk Forslag, havde det ærede Medlem, hvis det var et oprigtigt Ønske fra den Side at forhandle, udtalt sig derom. Ivertimod blev det fra den Side fuldstændig fortiet, at det var kommet frem, hvilket er saare karakteristisk og tydelig viser, at man netop slet ikke vil forhandle om Sagen. Der er ogsaa et andet Spørgsmaal, f. Ex. Spørgsmaalet om Landssthingets Anklageret. Det er en Betingelse, der kan forhandles om, hvis man vil forhandle; men jeg vil for Resten strag svare det ærede Medlem fra Viborg (Klein), der fremhævede det, at naar jeg ikke har fremsat det, er det, fordi Landssthinget vel ikke har nogen egentlig direkte Anklageret, men kun har den derigjennem, at Kongen har Anklageret foruden Folkethinget. (Afbrudelse). So, de have en Slags Part i Anklageretten, som jeg forresten, da Anklageretten overhovedet ikke mere er hos Folkethinget alene, skal indrømme ikke er noget Principspørgsmaal. Der er altsaa Punkter nok at forhandle om, hvis man vilde, og dersom man ansaa det for nødvendigt for paa nogen Maade at blive enige om Garantierne for Konfliktens Løsning, f. Ex. at drage andre Spørgsmaal og andre Forsfatningsbestemmelser ind med. Alt det har man afvist ganske rolig og har hængt sig i et Par almindelige Fraser, et Par Bemærkninger om Lodtrækningen, om det Urimelige i at sammensætte Retten baade af en anlagende og en dømmende Part, eller af Repræsentanter for begge Parter, og da dette endelig var plukket i Stykker, saa der ikke var Mere af det tilbage, har man trukket sig ud af Debatten, og dermed aabenbart vist, hvad det er, man vil med denne Sag. Man vil ikke noget Middele til Konfliktens Løsning,